

ΚΕΙΜΕΝΟ: Λυσία, Ὑπέρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων, 55-56

Γ1. Θέλω να σας πω και λίγα για τον εαυτό μου. Εγώ, λοιπόν, στα τριάντα μου χρόνια ούτε ποτέ αντιμίλησα σε κάτι προς τον πατέρα μου ούτε με κατήγγειλε κανείς από τους πολίτες και, αν και κατοικώ κοντά στην αγορά, κανένας δεν με είδε ποτέ ούτε στο δικαστήριο ούτε στο βουλευτήριο πριν μου συμβεί αυτή η συμφορά.

Για τον εαυτό μου, λοιπόν, τόσα μόνον λέω. Για τον πατέρα μου, όμως, επειδή οι κατηγορίες έχουν γίνει σαν να έχει αδικήσει (την πόλη), να με συγχωρήσετε, αν αναφέρω όσα ξόδεψε για την πόλη και για τους φίλους. (Αυτά), βέβαια, για να τα χρησιμοποιήσω όχι για καύχημα αλλά ως απόδειξη, γιατί δεν ταιριάζει στον ίδιο άνδρα να ξοδεύει πολλά χωρίς ανάγκη (χωρίς υποχρέωση) και από την άλλη να επιθυμεί να κρατά κάτι από τα κοινά (από το δημόσιο) με τον μέγιστο κίνδυνο.

Γ2. α. ἔτεσι

οὐδενός

(ὦ) πολῖτα

ἀδικοῦσι

τισί (ν)

Γ2. β. εἰπέ

ἐγκαλοῖ ἢ ἐγκαλοίη

εἶδετο

γένηται

ἐσχηκέναι

Γ3. α. ὑμῖν: Ἐμμεσο αντικείμενο του εἰπεῖν

εἰπεῖν: Τελικό απαρέμφατο, αντικείμενο του βούλομαι (ταυτοπροσωπία)

γεγονῶς: Επιρρηματική χρονική μετοχή (συνημμένη)
περὶ τοῦ πατρός: Εμπρόθετος προσδιορισμός της αναφοράς
τῶν κοινῶν: Ετερόπτωτος προσδιορισμός, γενική διαιρετική εκ του τι.

Γ3. β. συγγνώμην ἔχετε, ἐὰν λέγω ἃ ἀνήλωσεν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς φίλους:

Υπόθεση: ἐὰν λέγω ἃ ἀνήλωσεν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς φίλους.

Εισάγεται με το ἐὰν και εκφέρεται με υποτακτική.

Απόδοση: συγγνώμην ἔχετε.

Εκφέρεται με προστακτική και επομένως ο υποθετικός λόγος δηλώνει κάτι το προσδοκώμενο.

Υποθετικός λόγος που δηλώνει την αόριστη επανάληψη στο παρόν και στο μέλλον:

συγγνώμην ἔχετε (ή ἔσχετε), ἐὰν λέγω ἃ ἀνήλωσεν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς φίλους

Γ3. γ. Οὗτος εἶπεν ὅτι περὶ ἑαυτοῦ βραχέα βούλοιτο σφίσι εἰπεῖν.

Η υπόθεση του λόγου:

<https://www.kouzas.com/index.php/2014-08-20-19-12-52/111-2014-08-20-18-58-11/691-2014-11-28-01-04-05.html>